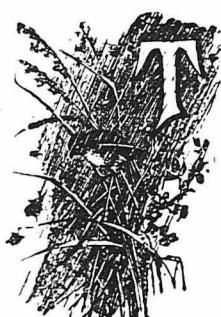

ΑΝΕΚΔΟΤΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΓΟΗΤΟΣ

(ΟΒΑΛΕΝΤΙΝΟ ΠΤΕΘΑΝΕ ΓΙΑΤΙ ΗΤΑΝ ΩΡΑΙΟΣ...)

(Μια συνέντευξης με τὸν μεγάλο Ισπανό ζωγράφο Φεντερίκο Μπελτράν-Μάσσες, στενό φίλο τοῦ ἀλησμένητού Ρεδέλφου Βαλεντίνου)

Ο Χόλλινγουντ!, είναι τὸν χρόνον τῆς φαντασιαγούρης πόλεως τοῦ κατηγορούματος, μᾶς εἶνε ἀπόμη καὶ τ' ὅνομα ἐνὸς διασήμου σπινού... Ο Χόλλινγουντ, ὁ καλλιεύμενος «Χόλλιν», μᾶς ἔτοιμης ἦταν ἢ λατρείας ὅλων τῶν πορτοτοίν τοῦ Νέου Κόσμου. «Ήταν ὁ σπινός ἐνὸς μεγάλου καπιτανογραφικοῦ «ἀστέρος», ἐνὸς νεωτέρου Δόν Ζουάν, ποὺ πέθανε πρόωρα καὶ ποὺ ὁ θάνατός του θεούθηκε ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ὡς ἐθνικό πένθος.

Ο μεγάρος «Χόλλιν» ἦταν ἀπλούστατα ὁ σπινός τοῦ Ρεδέλφου Βαλεντίνου!

«Όλα τὰ χάδια καὶ ὅλα τὰ φίλια ποὺ προσδιόνισαν για τὸν ψυχορά «Ροΐντι», τὰ δεύτερα μὲν ἀπέστια τὸ ξένιστον αὐτὸν μετανόητος καὶ ἐποδηφερεῖ ἐτοῖς μέ.. σπονίστα

ἀνθοθεσία τῆς μεγαλεύθηρης ἵπτρεων ποὺ μισορύσθησε νῦ προσφέρη στὸν κύριο του. Ἀλλοι μόνον ὃ γόνης ἦταν ὑποχρεωμένος νῦ δέχεται δλες ταῦτας τῆς ἑδηγίαστες τῆς λατρείας τῶν θυμιαστοτοίν του. «Ήταν τόσο πολλές... Στὴν Ἀμερικὴ τούλαχιστον τὸν λατρεύανε δίχως κακοπαῖα ἐξάρεστος θλες ἡ Αμερικανίδες, ἀπὸ τὸ ξανθὸν «γρέρο» τοῦ βετεριαρίου, ἀπὸ τὴν δαστυλό, ἀπὸ τὴν μακρούλαν ἐργάτων ὃς τὴν κόρη τοῦ «βασιλέως» τοῦ τάβε βιολιγκανοῦ εἶναι. Ο «Χόλλιν» τίς κυρταῖς ὄλες μὲ τὰ ἔστυνα μάτια τοῦ, ποὺ ἦταν τόσο πράσινα σαν τὰ μάτια τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαποῦντας αὐτὸς του; τῆς Πόλης Νέγκρου...

Ο δαστηρών λοιπὸν αὐτὸς σύνθος ἔκανε τὴν ἐμφάνιστον τῶν αἵτες τῆς μήρεως στο Ήρακλεί. Ή αιωνιότερες, ἡ δαστυλό, δλες ἡ λάριζες τοῦ κυνηγαγούρη, μανταρίζασσαν ἀπὸ τὴν συγκίνηση. Ο «Χόλλιν» τοὺς θίμψισ τὸν ἀγαπημένον τοῦ Βαλεντίνου, τὸν ἀλησμόνητο για τὴν ψυχοφρία, τὴν κάρη καὶ τὰ πεθητικά φιλιά του «Κύριο Μπαράκος», τὸν ηροϊδον καὶ λεβεντόκοσμον «Μάργο». Αετὸς καὶ τὸν ἡδυτικόν καὶ ἀγριόν ἐρωτευμένον «Γιον τοῦ Σετζέρ». Ήταν αναρίθμητες ἡ Παρισινές ποὺ δροσεραὶ στὸ χόλλιν, στὸ ίδιο έρωτον, στὸν οὐρανό, στὸν θερινό οὐρανό, στὸν πατέλιντε τὸ διάτηρος Ισπανῶν ζωγράφος Φεντερίκο Μπελτράν-Μάσσες, δὸς ὅποις ἔχει μάζη τοῦ «Χόλλιν», για νῦ τὸν δοῦν, νῦ τὸν καθαρέψινον καὶ νῦ τοῦ προσφέροντον μερικόν πιποτόνια. Ο «Ισπανός Νέγκρος» δερχόταν μὲ μεγάλη εὐγένεια απὸ τὰ δελγυμάτα τῆς αιώνιας λατρείας γιὰ τὸν ἀξέχωτο φίλο του καὶ δένεις πρόθυμα κάτιμον πληροφοριαὶ ικανοποιοῦντας τὴν τὴν γυναικεία περιφρεγία.

— Εἶνε ἀλήθεια, κ. Μάσσες, δητὶ τὰ μάτια τοῦ «Χόλλιν» μουζούν μὲ τὰ μάτια τῆς Πόλης Νέγκρου; τὸν ρωτάει μὲ λεπτογνωμένην Παρισινή καρδιάτοι ποὺ καθίστανται ἀπετακτικά σὲ μιὰ πολυθρόνα ποὺ χόλλιν καὶ κρατοῦσσαν αὐτὴν ἀγαπαλίη τῆς τὸ σανθό τοῦ Βαλεντίνου...

Μάλιστα, εἶνε ἀλήθεια, ἀγαπητή ποὺ δεσποτεῖς... Τὰ ποάστανα γάτια τοῦ «Χόλλιν» ἔγιναν τὸ ίδιο γοῦνα ποὺ γάτες στὸν γάτο τῆς Πόλης Νέγκρου...

Εἶναι δόρυ τοῦ Βαλεντίνου; Ριωτὸ τότε καὶ ἔγιν τὸν μεγάλο ζωγράφο ποὺ δέν τὸν συναντοῦσα γιὰ ποάτη φορά, ωσπεὶ τὸν σίγα γνωρίστε μᾶλλοντε στὴν Μερέτριτ.

Τὸ δόνουα τοῦ Βαλεντίνου κάνει ἀμέσως μελαγχολικό τὸν κ. Μπελτράν-Μάσσες.

— Τὸν «Χόλλιν», ποὺ λέσι, μοὺ τὸν κάνωσε στὸ ίδιος δὲ «Ροΐντι» τὸ βράδυ ποὺ τέλειωσε τὸ πορτοτάπτο τοῦ στὴν ξανθάν του, στὸ Μετέβολον Χίλια... Τοῦ εἰχα κάνει ἔνα μεγάλο πορτραΐτο σὲ φυσικὸ μεγέθος ποὺ τὸν παρίστανται δῶς Ισπανὸν εὐγενῆ μὲ μιὰ πολλὴ κουμπή καὶ πολυτελῆ ἐνθυμασία... Εκείνη τὴν ἐποχὴν δὲ «Ροΐντι» περούνος μιὰ ἀπὸ τὰ ποταμογενεῖς τοῦ Βαλεντίνου... Αετὸς ἦταν ἀλήθεια! Ελλαὶ βάλει πρόγυματα μιὰ διακοσμητικὴ μορφὴ ποὺ ἔμοιαζε κάπως μὲ τὸν «Ροΐντι», μᾶλλον ἔφερε νὰ εἴνε κανές μεγάλος ψυχολόγος ή γνωστῆς τῶν μυστικῶν τῆς για-

νὰ ὑποφέρῃ καὶ γιὰ δλα ἔννοιασθε μιὰ ἀνυπόροη ἀρδεια. Κι' ἡ πόλη μούρφη ἀκόμα γιναίκα τὸν ἄρινε ἀδιάφορο... Ζούσε μονάχος του, μέστα στὴν ἀτέραντη ἐπαύλη του, δὲν δεχόταν κανένα καὶ δὲν ἔβλεπε καμιαία... Μόνο ἔγιν τὸν κρατοῦσα τότε συντροφά καὶ γιὰ δὲν διασκεδάσω λίγο, τὸν ζωγράφον στα ἔμεγάλο πορτράτο. Γιὰ νὰ μὲν γενιαστήρη λοιπόν, γιατὶ εἰχε μείνει κατενθυσισμένος ἀπὸ τὴν δουλειά μου, μοὺ κάλισε τὸν «Χόλλιν»... Τὸν ἁγαπατόν πάρο πολλά, γιατὶ τοῦ είχαν χαρίσει τὰ κοφίτια τῆς Βοστώνης, δῶταν ὁ Βαλεντίνος εἶχεν ἐπιστρέψθει αὐτὴν τὴν πολιτική της Αμερικῆς ποὺ θεορεῖται δῆς ἡ πολιτικὴ ἀπὸ δλες στὰ ημέρα, ποὺ περούνος τὴν ἡμέρα του ἀπάνω σ' ἔνα μεταξύτιο μαξιλάρι...

Ο κ. Μπελτράν-Μάσσες ἦταν ὁ πιὸ πιστὸς φίλος τοῦ ὄμορφου «Ροΐντι». Είχε μάλιστα, μάλιστα, νὰ προσφέρῃ, ὅπως τὸν είχε παρακαλέσει ὁ Βαλεντίνος, τὸ μεγάλο πορτράτο ποὺ τοῦ ἔκανε, στὴ Νατάσα Ράμποβα, στὴ γιναίκα δημάσθη ποὺ ἀγάπησε περισσότερο αὐτὴν...

— Επειδὴ ἦταν πραγματικὰ ὄμορφος, γι' αὐτὸν πέθανε τόσο νέος, μοὺ λέσι ὁ κ. Μάσσες. «Τὴν τριφερή καρδιά τοῦ ηξερε πάντα μεγάλα πάθη... Ο Βαλεντίνος βασανιζόταν σ' ὅλη τοῦ τὴν ζωὴ ἀπὸ μιὰ ψιλαρία... Δὲν μποροῦσε νῦ βρή τὴ γιναίκα ποὺ δινειρεύσθησε τοῦ πατέλια τοῦ σπάνδαλα, ἡ μιτροπορφαρές τοῦ κατακτήσιτος, οἱ ἀναζημητοὶ ἔφωτες του σ' ὅλο τὸν κόσμο...» Ή ζωὴ ὅμως αὐτὴ τοῦ ἔφωτος πάντα μά πικρία.. Σὲ καπιαδά ἀπὸ δλες αὐτές τῆς γυναικείας ποὺ ἔφησε τὴν ψυχὴ τοῦ ἀναζητοῦσε μὲ τόση τρέλλα... Ούτε καὶ αὐτὴ η Ράμποβα, πάλι, τέρσησε αὐτὸν τὴ ζωὴ του δίχως νὰ τὴν ἀλλάξῃ...

«Ο «Ροΐντι» ἔγινε πάντα τὸν ἔαντο του μόνον καὶ ἔριμο. Προσπαθοῦσε λικούδια νῦ ζεχίσθη αὐτὴ τὴν ἀτέλαιωσι του μὲ τὸ σπάλτο δουλειῶν στὸ καπιτανογραφικὸ «εστόντιο». Δούλευε τόσο πολλά, δῶσε πολλές φροζέ δὲν κοιτάζει τὴ νύχτα πανά μονάχα δινότρες ὥρες...

— Τὸ ποιον κολιμπούσος στὴ δεξιαίμενη τοῦ κάρπου του, ἔκανε ἔνα μεγάλο πρότιτο μὲ τ' ἀλόγον καὶ ὑπερακελινόταν μέστο στὸ «εστόντιο». «Ολη τὴν ημέρα «πρόβαρος» τῆς μεγάλες ἔφωτικες σχημάτες τηνές του, τὰ ιπτέρους ἔκεντα φίλων τοῦ ηεναντίου τῆς γυναικείας δλον τοῦ κόσμου νῦ τὸν λατρεύουσαν νὰ τὸν λαχταρίσῃν.

— Ο «ελίστιν» δὲν ἔπαιξε ποτὲ μὲ τὴν τέλην του... Είχε πάσι στὸν «Χόλλινγουντ» ως πτωχούς μετανάστης καὶ εἶχε ἀρχίσει τὴν καλλιτεχνικὴ του καρφιέρα δῆς χρεωτήσης στὰ νυχτερινά καυταρές ακριβῶν δτώρων τῆς γυναικείας δλον τοῦ κόσμου νῦ τὸν λατρεύουσαν καὶ κάτι καλλιτεχνικήν.

— Πολλοί σιναδέλφοι μού, πολλοί ζωγράφοι ἀπὸ δλες τῆς γυναικείας, τοῦ πορτραΐτου της, εἶχαν μάζη πιποτογραφίας του, ἔγραψαν τὰ πορτράτα του μὲ τὴν ηεναντίου τῆς γυναικείας μιὰ μόνο μὲ μιὰ αδικοπότηρη προσπαθεία κατισθίσθειν κανεῖς νὰ κάνει...

— Πολλοί, αὐτοί μιλάνε γιὰ πρωτότιτο, γιατὶ εἶχε μιμώσει τόσο πολλά μαζί στας ἔκεντη τὴν ἐποχὴν της Πόλης Νέγκρου; Δὲν εἶχε μείνει εἶναστημένη αὐτὸν τὸ πορτράτο ποὺ τοῦ περιστέρων τῆς γυναικείας μ' αὐτὴν μὲ τὴν τέλην...

— Είνε μιὰ ποληρή θιλιερή ιστορία, μοὺ λέσι δὲ «Ισπανός ζωγράφος». «Η Πόλη Νέγκροι μὲ εἶχε παλέσει νὰ ζωγραφίσω, διελεύσαντας διαστάσης της γυναικείας της για την ποταμογενεῖς τοῦ Βαλεντίνου... Αετὸς ἦταν ἀλήθεια! Ελλαὶ βάλει πρόγυματα μιὰ διακοσμητικὴ μορφὴ ποὺ ἔμοιαζε κάπως μὲ τὸν «Ροΐντι», μᾶλλον ἔφερε νὰ εἴνε κανές μεγάλος ψυχολόγος ή γνωστῆς τῶν μυστικῶν τῆς για-

